Печальних радощів зазнать мені далося
Я вірний зрадниці нелюблений люблю
О серце в гордощах я рівен королю
Що згордувала ним красуня злотокоса

Ця сонна вродниця не зна мого жалю
Я дужий я стерплю я сам би ще боровся
Та серце вражене в вечірніх зимних росах
Чи остуджу твій пал чи тугу розіллю

Король позбавлений найзвичайніших благ
Дивився я без сліз на мрій розбиті лави
Щокаті дітлахи із подивом в очах

Де взявсь вітрець мене потішити в неславі
Вставай угору йди Тобі ясують шлях
Вершки сосон старих життя персти кістляві